

[Finansministeren.]

besparelsesforslag, som er stillet af de ærede medlemmer af venstre og det konservative folkeparti i finansudvalget, og som — hvis jeg må have lov til at citere fra tillægsbetænkningen; det er ændringsforslag nr. 1239 — går ud på at indføje en tekst-anmærkning, som siger:

„Det påhviler finansministeren i finansåret 1963-64 at træffe sådanne forholdsregler, at der på finansloven opnås en samlet besparelse på 200 mill. kr.

Besparelsen fordeles på forskellige poster efter regeringens skøn og optages på lov om tillægsbevilling for 1963-64.“

Jeg skal helt bortse fra de betragtninger, hvormed man begrundede denne særlige indsats på spareområdet, betragtninger, som for mig at se fortrinsvis tager sigte på at skjule, at det er meget få og som helhed også små besparelser, konkrete besparelser, man foreslår. Det, jeg hæfter mig ved, er, at det er en overordentlig vid bemyndigelse, man herigennem giver regeringen og finansministeren. Må jeg have lov at sige det på den måde, at man kan jo opfatte det som en meget vidtgående tillidserklæring både til finansministeren og til regeringen, for det, man siger, er i virkeligheden: efter at vi nu har accepteret hele dette finanslovsforslag, med undtagelse af 22 mill. kr., og ikke har haft noget at indvende imod alle de konkrete udgifter, overlader vi det til regeringen at finde ud af, hvor disse 200 mill. kr. skal spares. Det er jo i virkeligheden det, man gør.

Må jeg have lov at spørge: er det fuldstændigt ligegyldigt, hvor vi — hvis vi tiltrådte ændringsforslaget — fandt disse 200 mill. kr.? Kunne vi på forhånd få, om jeg så må sige, absolution for hvad som helst, vi ville foretage os inden for denne ramme, altså ligegyldigt hvor vi ville gå til sagen?

Jeg synes altså, at det er en meget vidtgående bemyndigelse. Det ærede medlem hr. Thestrup henviste til, at jeg i sin tid som forsvarsminister havde haft en tilsvarende bemyndigelse. Det undrer mig lidt, at netop det ærede medlem hr. Thestrup henviser hertil, for hvis jeg ikke husker meget galt, var netop det konservative folkeparti imod at give denne bemyndigelse dengang. Der var i alt fald den

forskel fra det, der her foreslås, at besparelserne dengang var begrænset til et enkelt hovedråde, hvor det måske var mere naturligt, at man satte et samlet beløb, da man dér arbejdede med en rammebevilling. At udvide dette princip til at gælde hele finansloven forekommer mig altså at være meget vidtgående.

Når jeg for mit vedkommende ikke kan tiltræde dette ændringsforslag, er det, fordi det er formet som en forpligtelse til at finde disse 200 mill. kr., og selv om jeg ikke vil afvise, at der kan findes et eller andet beløb, — og vi vil gå tingene igennem med henblik herpå — har jeg efter den gennemgang, vi allerede har foretaget, ingen tro på, at det er muligt at finde et beløb af den nævnte størrelsesorden. Det har jeg også tidligere sagt, og derfor må jeg fraråde, at dette ændringsforslag vedtages.

Der er i øvrigt under debatten omtalt visse andre ændringsforslag og enkelte bevillinger. Herom skal jeg for mit vedkommende indskrænke mig til at henvise dels til de begrundelser, der er anført i tillægsbetænkningen og i bilagene, dels til de bemærkninger, der er gjort af de ærede ordførere hr. Kaj Andresen og fru Grethe Philip. Endvidere skal jeg gøre opmærksom på, at ministeren for kulturelle anliggender nærmere vil omtale ændringsforslag nr. 1382.

Jeg skal hermed anbefale alle de ændringsforslag, der har opnået tilslutning fra hele finansudvalget eller fra et flertal af finansudvalgets medlemmer.

Ministeren for kulturelle anliggender (Bomholt): Jeg skal gerne på det ærede medlem hr. Damsgaards anmodning give en saglig orientering vedrørende ændringsforslag nr. 1382 til § 27.

Som bemærket af det ærede medlem har jeg overtaget denne sag fra undervisningsministeriet. Ved min tiltrædelse forelå der et af arkitekt Koppel udarbejdet detailprojekt, godkendt af boligministeriet. Vedrørende sagens behandling har jeg givet en udførlig redegørelse i finansudvalget. Jeg skal gerne her gentage visse saglige enkeltheder af særlig interesse.

Kunstmuseets bygning indviedes i 1896. Seks år efter nedsattes en kommission — og nu citerer jeg ordret med den højtærede formands tilladelse —